

РЕШЕНИЕ

№

гр.Ловеч, 27.09.2021 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ЛОВЕШКИЯТ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, III-ти административен състав, в публично заседание на първи септември през две хиляди двадесет и първа година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЙОНИТА
ЦАНКОВА

при секретаря ДЕСИСЛАВА МИНЧЕВА като разгледа докладваното от съдия ЦАНКОВА Адм.д № 45 / 2021 год. и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС, във връзка с гл. Десета, раздел I от АПК.

В Ловешкият административен съд е постъпила жалба от л.св. П.К.П., ЕГН: *****, от Затвора Ловеч, срещу Заповед № Л-243/2 от 21.01.2021 г. на Главен директор на ГДИН, като жалбата е била подадена директно в съда, а не чрез ответния административен орган, поради което към датата на подаването на жалбата е липсвала административна преписка, както и доказателства за допустимост на оспорването.

С разпореждане на съда от з.с.з. на 09.02.2021 г. съдът е изпратил препис от жалбата на ответника - Главен директор на ГДИН, с указание да изпратят заверено копие на административната преписка.

С молба вх. № 788/04.03.2021 г. на ответника Главен директор на ГДИН се представя само копие на обжалваната Заповед № Л-243/2 от 21.01.2021 г. на Главен директор на ГДИН, като не се представят други доказателства. Сочи се, че *„предвид факта, че заповедта е издадена в изпълнение на решение № 248/21.12.2020 г. по административно дело № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч, липса административна преписка по иницирането му.“*

С разпореждане от з.с.з. на 04.03.2021 г. съдът е изискал за прилагане адм.д. № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч.

Видно от служебна справка на л. 14 от делото, адм.д. № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч е приложено към друго адм.д. № 44/2021 г. по описа на Административен съд Ловеч.

С разпореждане от з.с.з. на 05.03.2021 г. съдът е изискал заверено копие на обжалваната заповед по адм.д. № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч и решението по адм.д. № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч.

С определение от з.с.з. на 30.03.2021 г. жалбата е оставена без движение на основание чл. 158, ал. 1, във вр. с чл. 150, ал. 1, т. 6 и т. 7 от АПК, като е указано на жалбоподателя в 7-дн. срок от съобщението: 1. да конкретизира в какво се състои незаконосъобразността на обжалваната заповед; 2. да конкретизира искането до съда, като са указани последиците при неизпълнение по чл. 158, ал. 3 от АПК.

Със същото определение е изискана повторно от ответника административната преписка в цялост, ведно с административната преписка по издаване на предходната Заповед Л-5047/03.12.2020 г. на Зам. главен директор на ГДИН, както и цитираното в настоящата обжалвана - Заповед № Л-243/2 от 21.01.2021 г. на Главен директор на ГДИН – предложение на Началника на Затвора Ловеч за преместване. Със същото определение са изискани от ответника изрични доказателства за компетентност на издателя на заповедта И.Й., към датата на издаването на същата – 21.01.2021 г. /служебни бележки, удостоверение, заповеди и др./

Със същото определение е указано на основание чл. 170, ал. 1 от АПК на ответника, че носи доказателствена тежест за установяване на всички факти и обстоятелства, които предпоставят законосъобразността на оспорения акт.

С уточняваща молба вх. № 1210/08.04.2021 г. на жалбоподателя се отстраняват нередовностите на жалбата, като жалбоподателят поддържа искане за обявяване на нищожност на обжалваната Заповед № Л-243/2 от 21.01.2021 г. на Главен директор на ГДИН.

С писмо вх. № 1339/20.04.2021 г. на ответника - Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”, гр. София отново се сочи, че обжалваната заповед е „издадена в изпълнение на решение № 248/21.12.2020 г. по административно дело № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч, липса административна преписка по иницирането му.”, като се представят останалите изискани от съда писмени доказателства.

Жалбоподателят се явява лично в съдебно заседание и с адв. И.С. и адв. К.А., като поддържа жалбата, като в съдебно заседание и

писмено становище на адв. И.С. се поддържа искане за обявяване на нищожност на обжалваната заповед на основание чл. 177, ал. 2 от АПК. Сочи се, че обжалваната заповед е издадена в противоречие с влязло в сила решение № 248/21.12.2020 г. по административно дело № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч, като се развиват аргументи за нищожност на основание чл. 177, ал. 2 от АПК. От страна на жалбоподателя се претендират разноски съгласно списък на разноските на л. 132 от делото.

Ответникът – Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”, гр. София, в писмено становище вх. № 2623/13.08.2021 г. чрез юрк. Г.Г.излага аргументи за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на обжалваната заповед. Ответникът сочи, че не са налице основанията по чл. 62, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ЗИНЗС за преместване на жалбоподателя в друг затвор. Ответникът сочи, че обжалваната заповед е издадена в изпълнение на решение № 248/21.12.2020 г. по административно дело № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч, като сочи, че е обсъдено предложението на Началника на Затвора – Ловеч и са изложени мотиви за неоснователност на същото.

В съдебно заседание ответникът не изпраща представител и не ангажира становище.

Окръжна прокуратура – Ловеч, редовно призована, не изпращат представител.

Съдът, след като прецени доказателствата по делото, доводите на страните и след служебната проверка по чл. 168 от АПК на законосъобразността на административния акт, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок – обжалваната заповед е съобщена на оспорващия на 25.01.2021 г., а жалбата е подадена директно в Административен съд – Ловеч на 08.02.2021 г., с пощенско клеймо от 05.02.2021 г. Отделно жалбоподателят поддържа искане за обявяване на нищожност на Заповед № Л-243/2 от 21.01.2021 г. на Главен директор на ГДИН, поради което на основание чл. 168, ал. 3 от АПК оспорването не е ограничено със срок. Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на обжалваната заповед, поради което оспорването е допустимо.

Жалбата е основателна.

При цялостната проверка на законосъобразността на процесния ИАА, на основание чл. 146 и чл. 168 от АПК съдът намира обжалваният отказ, обективизиран в Заповед № Л-243/2 от 21.01.2021 г. на Главен директор на ГДИН, за нищожен на основание чл. 177, ал. 2 от АПК.

Няма спор между страните, а и видно от копията на решение № 248/21.12.2020 г., постановено по административно дело № 466/2020 г. по описа на Административен съд Ловеч, че със същото влязло в сила на 21.12.2020 г. решение е:

отменена Заповед № Л-5047/03.12.2020г. на Зам.-главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ гр. София, с която е отхвърлена молбата на П.К.П., с ЕГН: *****, понастоящем изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора Ловеч, за преместване в Затвора Варна за доизтърпяване на наложеното му наказание.

Изпратена е преписката на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ гр. София за ново произнасяне по подадената от П.К.П. молба с вх.№ М-3663/09.09.2020г., съгласно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Определен е на основание чл.174 от АПК двуседмичен срок за произнасяне на Главния директор на ГДИН, считано от получаване на преписката.

Видно от мотивите на същото влязло в сила съдебно решение, предходната заповед с идентично съдържание и мотиви на настоящата, а именно Заповед № Л-5047/03.12.2020г. на Зам.-главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ гр. София *е отменена поради противоречие с материалноправни норми – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК и несъответствие с целта на закона – отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК.*

Съдът е изложил изрични мотиви относно следното:

„Редът и условията за преместване на лишените от свобода от един затвор в друг са уредени в раздел IV на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража. Съгласно чл.62, ал.1 от ЗИНЗС преместването се извършва със заповед на главния директор на ГДИН при едно от следните условия: 1. при включване в обучения, в курсове за придобиване на специалност или за повишаване на квалификацията – при изявено желание от лишения от свобода; 2. при настаняване на лечение в болнично заведение по лекарско предписание; 3. по молба на близките или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти; 4. по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода – пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода.

В настоящия случай производството е иницирано по молба на лишения от свобода П. и молби на две лица, с които той поддържа контакти, т.е. в хипотезата на чл.62, ал.1, т. 3 ЗИНЗС. В този случай преди произнасяне по съществото на същата ответникът е бил длъжен на основание чл.40а от ППЗИНЗС да извърши вмененото му от подзаконовия нормативен акт задължение за проверка наличието на данни за поддържане на социални контакти с близките му или с посочените от него лица. В конкретния случай органът е извършил длъжимата проверка, но *неправилно е интерпретирал събраните в същата доказателства и е игнорирал становището на ИСДВР и предложението на Началника на Затвора Ловеч*, като не ги е обсъдил.

Правото на личен и семеен живот (чл.32, ал.1 от Конституцията) е основно право на човека, което не следва да бъде ограничавано от изтърпяване на наказанието в по-голяма степен, отколкото налага самото наказание. Една от целите на изпълнение на наказанието е осигуряване на условия за поддържане на физическото и психическото здраве на осъдените и зачитане на правата и достойнството им (чл.2, т.3 от ЗИНЗС). Съгласно чл.40, ал.1 и ал.2, т.3 и т.4 от ЗИНЗС, наказанието „лишаване от свобода” се изпълнява чрез настаняване на осъдените в определени места за лишаване от свобода и подлагането им на поправително въздействие. Поправителното въздействие се осъществява и чрез ограничаване на отрицателните последици от действието на присъдата и вредното влияние на средата на осъдените, както и чрез осигуряване на условия за упражняване правата на осъдените, за да се осигури в максимална степен реализирането на правото им на семеен живот въпреки изтърпяване на наказанието с оглед тяхната ресоциализация. Подкрепата на роднини и близки по време на изтърпяване на наказанието, също има положителен ефект за съхраняване на личността на лицето, изтърпяващо наказанието, за полесното му понасяне като цяло и за по-пълноценното постигане на целите на самото наказание.

В случая по делото са представени безспорни писмени доказателства (молби на две лица с адреси в област Варна), че личните контакти на жалбоподателя с близките му са съществено нарушени и/или затруднени поради отдалечеността и лошите транспортни връзки на гр. Варна и с. Слънчево от гр. Ловеч. Доказано е, че П. поддържа контакти с тези свои близки – получава писма от тях, както и парични записи. Налице е и категорично изявено желание както от оспорващия, така и от двамата негови близки да поддържат контакти чрез осъществяване на свиждания, които в момента са затруднени.

От друга страна от справката за получени записи и проведени свиждания е видно, че от м. май 2020г. оспорващият не поддържа никакви социални контакти с родителите си, а от м. август и не получава парични средства от тях, което води до извод за прекъснати контакти с най-близките му. От становището на ИСДВР става ясна и причината за това – повратен момент за л.св. е бил, когато е разбрал, че родителите му са прехвърлили недвижимото си имущество на трето лице, изживял е емоционална криза и е настъпило регресивно развитие в поведенческото му поведение. Игнориран от АО е извода на ИСДВР (в чиито професионални компетенции е да извърши такава преценка), че евентуална смяна на средата би се отразила положително върху личния конфликт на П., който явно не е преживял обидата, нанесена от родителите му, като се препоръчва удовлетворяване на молбата му за преместване. Такова предложение е отправил и Началникът на Затвора Ловеч. *Тези служители са почти в ежедневен контакт с л.св. и неправилно административният орган е игнорирал преценката им, без да изложи никакви мотиви защо не я споделя и без изобщо да обсъди предложението.*

В съответствие с горното съдът намира, че са налице безспорни данни за наличие на основанието по чл.62, ал.1, т.3 от ЗИНЗС – от една страна депозирани писмени молби на лишения от свобода и на близките му, с които поддържа контакти, и доказателства за тези контакти (писма и парични записи), а от друга страна прекъснати социални и финансови контакти и взаимоотношения с родителите му и в тази връзка влошаване на поведението му. Следователно исканото преместване ще улесни контактите с близките му, които е посочил в молбата си, и ще допринесе за по-пълноценното постигане на целите на самото наказание и за ресоциализацията на осъдения, включително ще се отрази положително на личностното развитие и поведението му – какъвто извод е направил и ИСДВР. В тази връзка следва да се има предвид и разпоредбата на чл.72 от ППЗИНЗС, с която законодателят е възложил на администрацията на затвора да съдейства активно на лишените от свобода за поддържане и съхраняване на семейните връзки и контакти с външния свят – свиждания, кореспонденция и телефонни разговори, като осигурява подходящи условия за това.

Неоснователно е позоваването в оспорената заповед на предходното осъждане на едното лице, с което П. желае да поддържа контакти. При положение, че л.св. има възможност да поддържа с ИИ.С.контакти както чрез писмена кореспонденция, така и по телефон, тези два начина на общуване имат същата тежест спрямо постигане на целите на наложеното наказание, каквато и провеждането на свиждания.

Констатираните от съда пороци при издаването на оспорената заповед обуславят нейната незаконосъобразност и са основание за отмяната ѝ от съда, като преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне по молбата на П.П. при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящото решение.“

Няма спор между страните, че обжалваната в настоящото производство Заповед № Л-243/2 от 21.01.2021 г. на Главен директор на ГДИН е „издадена в изпълнение на решение № 248/21.12.2020 г. по административно дело № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч, липса административна преписка” /цитат от писмата на самия ответник/.

Видно от мотивите на обжалваната заповед, в която е посочено предходното влязло в сила решение № 248/21.12.2020 г. по административно дело № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч, вместо да се съобрази със същото и дадените в него задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, ответният административен орган е направил тъкмо обратното, като е изложил допълнителни мотиви, освен мотивите, идентични на мотивите на отменената вече предходна заповед, в смисъл, че не приема мотивите на съда по влязлото в сила решение по административно дело № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч.

Ответният административен орган дори и подложил на анализ мотивите на съда по предходното влязло в сила съдебно решение, като е изложил собствени мотиви, че не споделя същите: „Същите лица са възприети от съда като близки, предвид това, че получава писма от тях, както и парични записи. Относно тези констатации, считам, че приложените три банкови документа от..... са непротивопоставими на по-дълбоката връзка с родителите, запазена и поддържана от тях от 2018 г. 07.05.2020 г., чрез парични записи и редовни свиждания, независимо че същите са с местоживееене ***.

Допълнително ответникът в обжалваната заповед излага отново мотиви, че не споделя мотивите на влязлото в сила съдебно решение, като сочи: „Относно направената констатация за игнориране на предложението на началника на затвора град Ловеч за преместване в затвора град Варна и след обстоен анализ на същото, се налага извод за необосноваността му“.

Отделно обжалваната в настоящото производство заповед е издадена при неясно правно основание, като са посочени две различни правни основания за издаването ѝ – чл. 62, ал. 1, т. 3 и чл. 62, ал. 1, т. 4 от ЗИНЗС, което е порок на формата на административния акт по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4, във вр. с чл. 146, т. 2 от АПК.

Административният орган не е категоричен относно правното основание за издаване на обжалваната заповед, като сочи следните алтернативни мотиви: „дори и при възприемане на направеното предложение като такова по чл. 62, ал. 1, т. 4 ЗИНЗС, не са налице важните обстоятелства по смисъла на закона, обуславящи преместването в друго място за лишаване от свобода“.

Ето защо ответният административен орган не само, че не се е съобразил с влязлото в сила решение на съда по адм.д. № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч, като е осъществил състава на чл. 177, ал. 2 от АПК, но си е позволил да тълкува влязлото в сила съдебно решение и да изложи нарочни собствени мотиви защо не приема мотивите на съда по влязло в сила решение № 248/21.12.2020 г. по административно дело № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч.

За пълнота следва да се изложи, че след като административната преписка е изпратена на ответника с решение № 248/21.12.2020 г. по административно дело № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч, изрично в диспозитива на същото решение е посочено: „изпраща преписката на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ гр. София за ново произнасяне по подадената от П.К.П. молба с вх. № М-3663/09.09.2020г., съгласно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение“.

Ето защо е недопустимо ответният административен орган да не изпълни задължителните указания на съда по влязлото в сила съдебно решение по адм.д. № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч, като неизпълнявайки същото ответникът е издал обжалваната в настоящото производство заповед в противоречие с влязло в сила решение на съда, поради което на основание чл. 177, ал. 2 от АПК следва да се обяви нищожността на обжалваната Заповед № Л-243/2 от 21.01.2021 г. на Главен директор на ГДИН.

За пълнота следва да се посочи, че предходната Заповед № Л-5047/03.12.2020г. на Зам.-главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ гр. София, с която е отхвърлена молбата на П.К.П., с ЕГН: *****, понастоящем изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора Ловеч, за преместване в Затвора Варна за доизтърпяване на наложеното му наказание, е отменена със соченото влязло в сила съдебно решение по административно дело № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч - поради противоречие с материалноправни норми – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК и несъответствие с целта на закона – отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК, поради което е недопустимо различно тълкуване по същество на молбата на жалбоподателя П.К.П., от това направено

от настоящия съд в предходното влязло в сила съдебно решение по административно дело № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч, което съгласно чл. 177, ал. 1 от АПК има действие по отношение на всички.

Недопустимо е ответният административен орган да не се съобрази с тълкуването на закона, направено от съд по влязлото в сила на 21.12.2020 г. решение по административно дело № 466/2020 г. на Административен съд Ловеч.

За пълнота следва да се посочи, че съгласно чл. 304 от АПК длъжностно лице, което не изпълни влязло в сила решение подлежи на санкции.

Ето защо следва да се обяви нищожност на обжалваната Заповед № Л-243/2 от 21.01.2021 г. на Главен директор на ГДИН, като се изпрати преписката на ответника за произнасяне съгласно задължителните указания по тълкуването на закона, дадени в настоящото решение и в решение № 248/21.12.2020 г. по адм.д. № 466/2020 г. по описа на Административен съд – Ловеч.

При този изход на делото следва да бъде осъден ответника да заплати на жалбоподателя разноски по делото съгласно списък на разноски на л. 132 от делото. Видно от същия списък за разноски на жалбоподателя на л. 132 от делото, претендират се единствено разноски на жалбоподателя за платена д.т. от 10 лв. за внесена държавна такса.

Следва да бъде осъден ответника на основание чл. 38 ал. 2 от Закона за адвокатурата, във вр. с чл. 8 ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения да заплати на адв. И.В.С., ЕГН: *****, от САК адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв., за оказана безплатна адвокатска помощ на жалбоподателя.

На основание гореизложеното и чл. 172, ал. 2, пр. 1 от АПК Ловешкият административен съд

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТ на Заповед № Л-243/2 от 21.01.2021 г. на Главен директор на ГДИН, с която е отхвърлена молбата на П.К.П., ЕГН: *****, да бъде преместен от Затвора – Ловеч в Затвора – Варна.

ИЗПРАЩА преписката на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ гр. София за ново произнасяне по подадената от П.К.П. молба с вх. № М-3663/09.09.2020г., съгласно

задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящото решение и в решение № 248/21.12.2020 г. по адм.д. № 466/2020 г. по описа на Административен съд – Ловеч.

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл. 174 от АПК двуседмичен срок да произнасяне на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ гр. София, считано от получаване на преписката.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ гр. София да заплати на л.св. П.К.П., ЕГН: *****, сумата от 10 лв. разноски по делото.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ гр. София да заплати на адв. И.В.С., ЕГН: *****, от САК адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв., за оказана безплатна адвокатска помощ на жалбоподателя.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване съгласно чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС.

Да се изпрати препис от решението на страните.

АДМ. СЪДИЯ: